

Granollers

Es verdaderament escandalós el poc cuidado que té nostre Ajuntament per la netedat pública; entre les moltíssimes coses que podríem esmentar, avui debem fixar l'atenció en l'aspecte brut i repugnant qu'ofereix sempre, sobretot els dies de mercat i els en que funciona'l cine, el corredor que va de la plassa del bestiar al carrer de Sta. Elisabet; talment sembla que siga un lloc públic destinat exclusivament a water i urinari de tothom, perquè en mitx del dia, sens amagarse de ningú i sens mirament a ofendre el nas ni la vista de qui té necessitat de pasarhi, acudeixen allà a dotzenes per a... en detriment de l'higene i de la decencia.

Es altament escandalós i preguém a l'Autoritat local procuri posarhi remei, de lo contrari tindrem que buscar qui li posi.

Corre un pobre home que sol parar una *virolla* al peu de l'escala de la Caixa d'Estalvis, que siga per la causa que's vulga's troba tot sovint amb que una colla i no de canalla, sino de grans, las emprenen contra d'ell, tirantli el caixó aont apoia l'enina de sa *industria* per terra, a puntades de peu i a cops de roc, donant tot sovint un espectacle mes propi d'un aduart del Rif, que d'una població civilisada.

Com aixó fá molt temps que dura i tothom ho veu i molts s'en queixan, ens estranya la passivitat de'ls qui ho contemplan i no hi posan remei.

Diuen alguns qu'aquest home amb la seva *virolla* no juga prou net i aixó es lo que exaspera als seus *parroquians*; pero com que hi ha algun que está interesat en que no se li diga res, els qui per son cárrec deurían ferlo retirar no s'hi atreueixen.

Nosaltres no sabem lo que tenen de cert aquestos rumors, pero entem que si ell no te culpa, se'l deu amparar evitant que siga'l blanc de las pesadas bromas d'una colla de busca raons, i si la culpa es d'ell per la índole duptosa de sa *industria*, que se'l fassi retirar i si algú vol protegirlo que, l'protegeixi d'altra manera no en la forma qu' ho fá, qu' es altament ridicula

Deuria procurar arreglar-se per qui correspongui el tros del carrer d'en Sans, que ve davant de la Fàbrica de can Piñol, doncs amb els carros que continuament hi entren i surten desde que hi ha la serreria i farinera dels Srs. Bonet i Turró, s'ha estovet de tal manera'l pis del carrer, qu'avui se fa poc meaos qu'impossible qu'els carros un xic carregats pugan entrar-hi sens fer grans esforços; donant lloc aixó a una contínua lluita entre'ls carreters que volen entrar-hi i'ls pobres animals que no poden, i tot son crits, renecs i garrotades, que verdaderament fa pena passar per aquell tros de carrer.

Avui s'ha fet la recepció provisional del tros de carretera, perllongació de la de L'Ametlla a Bellulla, que va desde aquest darrer punt a trobar la carretera de Ribas, prop del coll de la Manya. Aquest tros te una longitud de 3 kilòmetres 721'72 metres.

Ha vingut a fer la recepció en nom de la Diputació, el President de la comissió de Foment, diputat

per aquest districte don Félix Fages, acompanyat del enginyer quefe d'obras públicas de la Diputació Sr. Montbrú i del enginyer Sr. Turell.

Han assistit al acte, l'enginyer quefe d'obras públicas del Estat, Sr. García Faria, i l'enginyer senyor Cavestany.

=ELIXIR CALLOL.—Aumenta el apetit.

Estat dels caps de bestiar sacrificats al escorador desde el 25 d'Abril al 1 de Maig de 1913:

Dias	Badelles	Bens	Cabrits	Tocinos
25	3	18	2	7
26	2	36	7	15
27	0	00	0	00
28	2	26	0	10
29	2	16	0	6
30	2	45	3	12
1	1	16	0	00
Total	12	157	12	50

BILLAR: Per 600 ptes. se ven un amb 3 boles de marfil 8 tacs, tàquera, marcador, etc.—Raó: a l'impremta d'aquest periódic.

—En el sorteix de la primera serie de 30 calcats, que la sabateria Marlet, carrer de Corró, 26, te oferts en forma que dona sobrada garantía al públic, ha sortit favoregut en el sorteix de Diumenge el núm. 8.

Dit sorteix se verificará durant quinze setmanes consecutives, divent pagar, els qui hagin pres part, 1'50 ptes. setmanals fins a sortir premiats, en qual cas a mes de no tenir que pagar ja cap setmana mes, tindrán dret a un calsat d'home *tot cosit* i'ls quinze que quedarán sense premi finides les quinze setmanes, tindrán dret cada un d'ells a un calsat fet en la mateixa forma.

=Camiseria Pulg. Pelayo, 32, Barcelona.
Especialitat en Camises a mida.

Un cor noble

Cas rigurosament autéctic.

Els dos germans eren l'un del altre tan diferents de génit i temperament, com ho son la nit i el dia. Ell, un jove humil, religiós, treballador, aciensat... ella, en canvi, una noia vanitosa, sense solta, prompte sempre a barallarse.

Al morir el pare, va deixar a la noia ja casada amb un minyó del poble mateix; i el noi, que continuá com se suposa a la casa pairal junt amb la

mare, al cap de poc temps va cercar una bona muller, per l'istil d'ell, a fi de alleugerir a la velleta de les càrregues mes feixugues de la casa.

Pero heus aquí que la noia, a tall de dimoni, va anar enemistant amb les seves trasses i manyes a la seva mare envers la jove i el germá causant-ne ben sovint greus disgustos al noi, qui se'n planyia ferm de les injustificades queixes de la mare.

Fins que un dia, ja cap al tart, la velleta no va compareixer a casa, ni se sabia ont parava. El noi la va cercar per tot arreu, trobant-la a la fi a casa de sa germana.

—No tornarà mes, no—va fer la noia tan prompte com l'atisbá que atravessava'l dintell.

—Pró ¿que li soc fet, mare, per a deixarnos aixis?... ¿i tant com vos estimém tots?....

La velleta restá muda i gairebé li traspuaven les llágrimes, mentres la filla va comensar a descapdellar la llengua tan sens mesura i amb tan mala parleria, que'l noi ennuegat per l'adoloriment, emprengué altra volta, sens replicar, el camí de casa seva.

Empró ja no ho sigué pas gaire temps més la casa seva. La desgraciada viuda amenassada per aquells dos malvats que li furgaven els bens, en un moment de violencia ó debilitat va fer-los donació de tot: casa, terres i mobles.

El cop va esser fort per a el pobre noi, qui caigué malalt de cuidado, i boi malalt encara hagué de mudar de casa, deixant per a sempre aquelles parets que'l vejeren naixer i al races de les quals pensava morir.

Fins que al cap de temps la velleta va anar enmalaltint-se, no tardant pas molt en donar l'ànima a Deu.

El dia del enterrament, tot el poble restá admirat de que'l noi, la jove i el fillet gran, tots de rigorós dol, assistissin plens de tristesa a les religioses cerimonies, ocupant-ne'l lloc que be de dret els hi pertocava. Y una volta arribats al fossar, ell no volgué separar-se'n pas del trist bagul pintorrejat de fum d'estampa que tancava les volgudes despulles.

—¿Aont se la té d'enterrar?—feu el fosser dirigint-se al gendre.

—¡Ai, pobre de mí!—feu ell—No estém pas per luxus... Enterreula al clot com tots els demés.

—¡No; aixó no!...—respongué'l noi posant-se davant de tothom.—Jo li he comprat un ninxo, on vull que descans-hi per a sempre.

Tot l'acompanyament del dol rebé amb una exclamació de viu assentiment aquella acció generosa i plena de tendresa.

Hi hagué un moment de respectuós silenci; i mentres el fosser se dirigia al ninxo nou, tot just acabat d'allisar i emblanquir, aquell fill model, aquell cor noble, amb els ulls que li espurnajaven d'emoció, exclamá:

—¡Mareta meva, que Deu vos perdoni!... Si vos portada per mals consells me vareu pendre una casa, jo, ara, perquè vejeu que poc só rencorós i vos estimo'l mateix, vos en torno una altra de la que ningú ja no l'en traurá mai mes.

H. CARRERA I MIRÓ.

Tipografia de Jaume Joseph.—Granollers.